

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci

žalobce: **I. B.**, nar. X

státní příslušník Ukrajiny
t. č. neznámého pobytu
poslední evidované místo pobytu X

zastoupen opatrovníkem, advokátem Mgr. Štěpánem Ciprýnem,
sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 8. 2021, č. j. CPR-19967-2/ČJ-2021-930310-V241, o správním vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce, Mgr. Štěpánu Ciprýnovi, LL.M., advokátovi, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 6. 2021, č. j. KRPS-93498-37/ČJ-2021-010022, kterým bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, byla stanovena v délce dvou let.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce v žalobě uvádí, že žalovaná porušila § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce úvodem zrekapituloval zjištění učiněná správním orgánem I. stupně a namítá, že správní orgány opomněly zohlednit individuální okolnosti žalobcova případu, přičemž nezjistily všechny skutečnosti svědčící v neprospěch, ale i ve prospěch žalobce. Dle žalobce nebylo dostatečně zhodnoceno, že správní vyhoštění je odpovídající reakcí na zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky (dále jen „ČR“) bez platného oprávnění k pobytu. V této souvislosti poukazuje na preambuli směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalované, že stanovená délka správního vyhoštění je na spodní hranici možného rozpětí, neboť jde vzhledem k okolnostem věci o délku nepřiměřeně přísnou. Žalobce se porušení právních předpisů nedopustil opakovaně ani v době uloženého zákazu vstupu na území ČR. Žalobce nečiní sporným, že se porušení zákona o pobytu cizinců dopustil, nicméně žádá o snížení doby zákazu vstupu. Žalobce namítá, že správní orgán překročil meze správního uvážení a stanovil správní vyhoštění v nepřiměřené délce. Z rozhodnutí nelze seznat, podle jakých kritérií a vodítek byla stanovena délka trvání správního vyhoštění. Dle žalobce měla být v jeho případě stanovena délka kratší.
4. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, aby mu bylo přičteno k tíži, resp. jako důkaz nedostatečné integrace do české společnosti, že využil svého práva na tlumočníka z ukrajinského jazyka. Žalobce českým jazykem hovoří a je zcela integrován, nicméně tlumočení v řízení o správním vyhoštění považuje za využití svého práva. V obecné rovině žalobce namítá, že rozhodnutí musí být přezkoumatelné, musí z něj být patrné, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil. Správní orgán I. stupně překročil meze správního uvážení i tím, že znevažoval žalobce jako „otce“, resp. poukazoval na to, jak má ekonomicky zabezpečit rodinu či vychovávat nezletilé děti. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.
5. Jelikož se žalobci nepodařilo doručit soudní písemnost na poslední hlášenou adresu pobytu v Praze 5 a současné místo jeho pobytu není známo žalované ani Ministerstvu vnitra, ustanovil soud žalobci usnesením ze dne 3. 11. 2021, č. j. 44 A 16/2021-26, opatrovníka

z řad advokátů Mgr. Štěpána Cipryna, LL.M. Ustanovený opatrovník přípisem ze dne 9. 11. 2021 soudu sdělil, že se pokoušel s žalobcem opakovaně spojit za účelem projednání postupu ve věci, avšak neúspěšně. Z důvodu nekontaktnosti a nespolupráce ze strany žalobce ponechal rozhodnutí o žalobě na zvážení soudu.

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě stručně uvedla, že žalobce v žalobě zopakoval totožné argumenty jako v odvolání, na něž žalovaná dostatečným způsobem reagovala v napadeném rozhodnutí. Své rozhodnutí považuje za souladné s právními předpisy a navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Soud ze správního spisu zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Žalobce byl dne 26. 4. 2021 zadržen hlídkou cizinecké policie v ulici Na Poříčí na Praze 1, přičemž se prokázal cizineckým pasem vydaným v ČR č. X. Lustrací bylo zjištěno, že tento doklad byl zrušen dne 12. 2. 2017 a současně byl žalobci vydán výjezdní příkaz k opuštění území ČR do 26. 6. 2020. V důsledku zjištění, že žalobce pobývá na území ČR počínaje dne 27. 6. 2020 neoprávněně, byl zajištěn a eskortován na příslušný útvar cizinecké policie.
8. Žalobci bylo poté téhož dne oznámeno zahájení řízení o správním vyhoštění z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, neboť pobýval na území ČR bez platného dokladu a bez oprávnění k pobytu.
9. Téhož dne byl žalobce vyslechnut, přičemž využil práva na tlumočníka se sdělením, že českému jazyku v mluvené ani psané formě nerozumí. Uvedl, že se narodil na Ukrajině, je ženatý, má dvě děti, narozené v ČR, manželka je též Ukrajinka s trvalým pobytem v Maďarsku. V ČR ani v Maďarsku pobyt nedostali. Dále žalobce uvedl, že s příbuznými a rodiči nemá kontakt, i když se je snažil najít i úřední cestou. V městě X v Sumské oblasti by se teoreticky mohl žalobce vrátit do rodinného domu, který patřil jeho otci. Na území ČR jiné příbuzné než manželku a děti nemá. Po celou dobu žalobce bydlí v bytě na adrese X. Žalobce též uvedl, že nevěděl, že cizinecký pas mu byl zrušen dne 12. 2. 2017 v důsledku zániku doplňkové ochrany. K dotazu, proč nevycestoval na základě výjezdního příkazu s platností do 26. 6. 2020, uvedl, že zde měla manželka práci a i žalobce chtěl zůstat. Žalobce též uvedl, že se domníval, že pokud má český cizinecký pas a podá ve věci odvolání, je vše v pořádku. Poukázal na to, že předchozí řízení trvalo asi tři a půl roku. Ke způsobu obživy žalobce uvedl, že je manažerem ve firmě svého švagra, která se zabývá montáží regálů ve firmách. Rozhodnutí o vyhoštění by žalobce považoval za zásah pro sebe i rodinu, neboť s ní chce žít v ČR. Žalobce je pojištěn u Všeobecné zdravotní pojišťovny, žádný majetek v ČR nemá. Ke své zachovalosti uvedl, že měl dříve dva správní delikty a nyní dostal trestní příkaz od Okresního soudu pro Prahu východ. Svůj život má žalobce zařízen v ČR, má zde manželku, děti a firmu, v níž pracuje. K Ukrajině žalobce žádné vazby nemá, dlouho tam nebyl, protože neví, zda mu tam něco hrozí.
10. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 27. 4. 2021 plyne, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné.
11. Žalobce do spisu založil rodné listy svých dvou dětí vydané Úřadem městské části Praha 2 a oddací list vydaný Městským úřadem K. N. Č. L., z něž plyne, že žalobce uzavřel v ČR manželství s A. M. K. dne X.
12. Součástí správního spisu je fotokopie žalobcova cestovního dokladu, z níž plyne, že platnost cestovního dokladu skončila dne 20. 11. 2019.

13. Podle opisu z Rejstříku trestů má žalobce evidováno jedno odsouzení pro přečin výtržnictví a pokus přečinu ublížení na zdraví (právní moc dne 26. 4. 2021, zkušební doba do 26. 8. 2024).
14. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 1. 6. 2021 žalobce uvedl, že nemohl podle výjezdního příkazu vycestovat, neboť manželka byla těhotná, přičemž syn I. se narodil záhy, dne 20. 8. 2020. Současně se žalobce musel starat o starší dceru E., narozenou 7. 4. 2019. V ČR žalobce žije osm let, na Ukrajině není s nikým v kontaktu. S těhotnou manželkou a malou dcerou nemohl vycestovat, ani je zde nechat samotné, pokud by vycestoval sám. Nadto, z důvodu pandemie koronaviru bylo cestování přes hranice obtížné a pro těhotnou manželku a nezletilou dceru by představovalo značné riziko.
15. Dne 25. 6. 2021 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění, přičemž dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce dvou let. Správní orgán I. stupně zrekapituloval žalobcovu výpověď a průběh správního řízení. Uvedl, že v případě žalobce bylo na základě jím uvedených skutečností a shromážděných podkladů jednoznačně prokázáno, že naplnil skutkové podstaty stanovené v § 119 odst. 1 písm. b) bodech 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, neboť zde pobýval minimálně od dne 13. 11. 2020 do 26. 4. 2021 bez platného cestovního dokladu a v době ode dne 27. 6. 2020 do 26. 4. 2021 bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně poukázal na to, že ode dne 6. 6. 2017 bylo s žalobcem vedeno řízení o udělení azylu, které bylo ukončeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020. Následně dne 28. 5. 2020 byl žalobce předán jeho ukrajinský cestovní doklad s vylepeným výjezdním příkazem do 26. 6. 2020. Po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu neměl žalobce povolen žádný druh pobytu ani podanou žádost, která by jej k setrvání na území opravňovala. Žalobce pobýval neoprávněně na území pod dobu cca 10 měsíců, z toho cca 6 měsíců bez platného dokladu. Správní orgán I. stupně připomněl i to, že protiprávní setrvání žalobce na území bylo zjištěno v důsledku jiného jeho protiprávního jednání, za něž by odsouzen Okresním soudem pro Prahu východ. Žalobce měl také možnost řešit svoji situaci, spočívající v těhotenství manželky a obavy z cestování v době koronaviru, dostavením se na příslušné bytové pracoviště Ministerstva vnitra.
16. Správní orgán I. stupně se taktéž zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života dle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Opětovně zrekapituloval obsah žalobcovy výpovědi a uvedl, že ani manželka žalobce nedisponuje platným bytovým oprávněním v ČR ani v Maďarsku a patrně se zdržuje v domovské zemi, či v jiné zemi, kde má povolen pobyt. Žalobce je v produktivním věku, zdravý a praceschopný. Ukrajina je jeho rodištěm, do vycestování do ČR (2014) tam pobýval a měl tam i sportovní kariéru. Doba pobytu v ČR není natolik dlouhá, aby vazby s rodnou zemí byly trvale přerušeny. Žalobce nedisponuje ani žádným oprávněním, které by mu umožňovalo si v ČR vydělávat legálně na živobytí. Správní orgán I. stupně neshledal žádnou překážku, pro kterou by se žalobce nemohl o svoji rodinu postarat i v rodné zemi. Stupeň integrace žalobce v ČR neshledal správní orgán I. stupně na takovém stupni, aby vyhoštění nebylo možné. Poukázal i na to, že nejde o první přestoupení zákona žalobcem a k ukončení porušování zákona o pobytu cizinců nedošlo z vůle žalobce. Doba dvou let shledal přiměřenou a odpovídající zjištěným okolnostem případu. Žalobce si byl dle vlastní výpovědi vědom svého protiprávního jednání. Žalobci také v případě návratu na Ukrajinu nehrozí žádné nebezpečí, smrt,

mučení či jiné nelidské zacházení, což bylo potvrzeno i závazným stanoviskem k možnosti vycestování cizince. Doba k vycestování byla žalobci stanovena na 20 dnů ode dne právní moci rozhodnutí.

17. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění uvedla, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se správním řádem, neboť zjistil náležitě skutkový stav věci, opatřil si k tomu potřebné podklady a žalobci rovněž umožnil realizaci jeho procesních práv. Žalovaná dospěla k závěru, že důvody pro správní vyhoštění žalobce jsou dány, neboť bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, a to jednak bez platného dokladu a jednak bez pobytového oprávnění. Závazné stanovisko k možnosti vycestování bylo opatřeno, stanovená doba správního vyhoštění je v zákonném rozmezí. Pokud se žalobce dovolával nezjišťování skutečností v jeho prospěch, poukázala žalovaná na to, že za situace, kdy žalobce nenabídne příslušná tvrzení a důkazy na jejich podporu, není povinností správního orgánu je z vlastní iniciativy nad rámec skutečností vyšlých najevo zjišťovat. Takové skutečnosti žalobce neuvedl ani v odvolání. Žalovaná nepřisvědčila ani tvrzení žalobce, že hovoří českým jazykem a že je spoluzakladatelem společnosti M. G., s.r.o., pro rozpor těchto tvrzení s obsahem správního spisu. Žalovaná dále připomněla, že žalobce může se svoji rodinou žít buď v domovské zemi, vzhledem k tomu, že jsou všichni občany Ukrajiny, přičemž nemají ani jeden povolený pobyt na území ČR, případně v jiné zemi, kde si povolení k pobytu zajistí. Žalovaná uvedla, že si je vědoma, že správní vyhoštění je zásahem do soukromého a rodinného života, nicméně v případě žalobce zásahem přiměřeným.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je rovněž včasná, neboť byla podána ve lhůtě podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
19. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i z moci úřední, soud neshledal.
20. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, s čímž oba účastníci řízení výslovně souhlasili.

Posouzení žalobních bodů

21. Žalobce nečiní sporným, že se protiprávních jednání, pro něž mu bylo uloženo správní vyhoštění, dopustil. Nesouhlasí však s délkou správního vyhoštění, která dle jeho názoru neodpovídá okolnostem jeho případu. Podle žalobce měly správní orgány překročit meze správního uvážení, a z jejich rozhodnutí nelze ani seznat, na základě jakých hledisek byla doba dvou let stanovena. Žalobce pak nesouhlasí s tím, že jeho žádost o tlumočníka byla vyhodnocena v jeho neprospěch jako nedostatečná znalost českého jazyka a od toho se odvíjející nedostatečný stupeň integrace do české společnosti.
22. Soud vyšel z následující právní úpravy.
23. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí

o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let,

3. pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,

4. pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn,

24. Jelikož žalobce nezpochybňuje, že se protiprávního jednání dopustil, a nevznáší žádné výhrady ani proti zjištění, že zavinil příčinu k tomu, aby mu správní vyhoštění bylo uloženo, a spornou činí pouze dobu, na kterou mu správní vyhoštění bylo uloženo, zabýval se soud pouze tím, jak správní orgány dospěly ke stanovení délky dvou let, z jakých skutečností vycházely a jak je ve vztahu k situaci žalobce hodnotily.
25. Soud se nejprve výhradami žalobce zabýval v rovině přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, potažmo rozhodnutí prvostupňového, neboť vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku jejího rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí namítá žalobce toliko v obecné rovině, přičemž ji spatřuje v tom, že není jasné, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvažil, a dále nelze seznat, podle jakých kritérií a vodítek byla délka trvání správního vyhoštění stanovena.
26. Soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán I. stupně jako nalézací orgán, kterému především přísluší zjistit skutkový stav věci, vycházel ze všech relevantních podkladů, které v řízení vyšly najevo, ať již je zjistil sám nebo na ně poukázal žalobce. Správní orgán I. stupně vyložil, v jakých okolnostech spatřoval naplnění skutkové podstaty zakládající právní důvod pro uložení správního vyhoštění, které ani žalobce nečiní spornými. Objasnil, v jaké pobytové situaci se žalobce nacházel poté, co definitivně po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu neuspěl s žádostí o mezinárodní ochranu, v důsledku čehož mu byl ukončen pobyt a vrácen ukrajinský cestovní doklad s vylepeným výjezdním příkazem. Správní orgány se vypořádaly s žalobcem uváděnými námitkami, resp. odvolacími námitkami, přičemž ani žalobce netvrdí, že by tomu tak nebylo. Správní orgány vzaly v úvahu i skutečnosti, které činí žalobcovo jednání do jisté míry pochopitelným, tedy to, že v době, kdy měl na základě výjezdního příkazu vycestovat, byla manželka žalobce těhotná a patrně se musel starat i starší dceru, které v té době bylo zhruba 15 měsíců. Již z prvostupňového rozhodnutí je zjevné, z jakých konkrétních skutečností správní orgán I. stupně vyšel při stanovení délky trvání správního vyhoštění. Konkrétně bylo zohledněno, že žalobce naplnil současně dva důvody pro uložení správního vyhoštění, nešlo o první přestoupení zákona žalobcem, přičemž k ukončení porušování zákona o pobytu cizinců nedošlo z vůle žalobce. Soud k tomu dodává, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jakými důvody, či jak podrobně by měla být určitá úvaha správního orgánu odůvodněna, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Žalovaná se všemi odvolacími námitkami rovněž zabývala a uvedla, z jakých důvodů jim nepřisvědčila. Napadené rozhodnutí je tak plně přezkoumatelné a soud může přistoupit k jeho přezkumu v mezích žalobních bodů.

27. Stěžejní žalobní námitka spočívá v tom, že zjištěné okolnosti nezavdávaly dostatek důvodů k tomu, aby bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce dva roky v zákonném rozpětí do nejvýše možných pěti let. Zákon o pobytu cizinců nestanoví ani taxativní ani demonstrativní výčet kritérií, k nimž má správní orgán přihlédnout při stanovení délky správního vyhoštění. Není však pochyb o tom, že kritéria, která vzal v úvahu, musí správní orgán uvést, ať již svědčí ve prospěch či neprospěch toho, jemuž má být správní vyhoštění uloženo. Stanovení konkrétní délky správního vyhoštění je svěřeno správnímu uvážení správního orgánu. Správní uvážení znamená buď zákonem poskytnutou úvahu správního orgánu, zda daný postup použít či nikoliv (uvážení jednání), anebo úvahu, které z možností zákonem stanovených při určitém postupu správního orgánu zvolit (uvážení volby). V každém případě musí být uvážení stanoveno zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101). Příklad, kdy správní orgán nemá stanovena žádná kritéria pro své rozhodování, je případem tzv. absolutní volné úvahy, jinými slovy správní orgán na základě zhodnocení konkrétních skutkových okolností každého případu zvažuje, jak o něm rozhodne, přičemž přihlíží jednak k principům a veřejným zájmům, které sleduje ta která právní úprava a jednak ke své ustálené rozhodovací praxi, kterou založil a která jej váže.
28. I absolutní volné uvážení je však přesto omezeno, byť implicitně, požadavky vyplývajícími z ústavního pořádku (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 75/2006-52, publikovaného po č. 1194/2007 Sb. NSS). Aplikováno na situaci žalobce, správní orgány disponovaly volnou úvahou o tom, jaká délka správního vyhoštění je odpovídající skutkovým okolnostem jeho případu. Přitom měly zohlednit vše podstatné, co vyšlo najevo a co má význam z hlediska okolností, za nichž byly naplněny obě skutkové podstaty zakládající právní důvod pro uložení správního vyhoštění. Specifikem soudního přezkumu v případech, kdy správní orgán má možnost správního uvážení, ať již absolutního či vymezeného stanovenými kritérii, je to, že soud u takových správních rozhodnutí přezkoumává pouze to, zda správní orgány nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem, a nejsou-li, pak z ústavně stanovených požadavků na výkon veřejné správy a z ústavně zaručených práv a svobod. Součástí přezkoumání je i posouzení, zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.
29. Soud již výše uvedl, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť žalovaná se vypořádala se všemi odvolacími námitkami žalobce. Současně neshledala důvod změnit prvostupňové rozhodnutí v otázce délky správního vyhoštění. Toho se nyní žalobce domáhá u správního soudu. Soud předesílá, že jakkoli je oprávněn přezkoumat, zda správní orgány nevybočily z přípustných mezí správního uvážení, není oprávněn správní úvahu správních orgánů rozhodujících o správním vyhoštění nahradit, tedy ani žalobci případně délku správního vyhoštění zkrátit. Soud je oprávněn v případě zjištění shora naznačených pochybení při aplikaci správního uvážení rozhodnutí správních orgánů zrušit. Důvod k takovému postupu však soud neshledal. Správní orgán I. stupně přesvědčivě vyložil, jaké byly tři hlavní důvody, k nimž přihlížel a z nichž dovodil dvouleté trvání správního vyhoštění. Těmito důvody jsou, že žalobce naplnil současně dvě skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, dále to, že se žalobce dopustil dalšího protiprávního jednání, za které byl pravomocně odsouzen týž den, kdy byl zajištěn hlídkou cizinecké policie a dále to, že porušování zákona o pobytu cizinců ze strany žalobce bylo odhaleno prakticky jen v důsledku toho, že se dopustil trestně postižitelného jednání. Nelze tedy přisvědčit

žalobci v tvrzení, že správní orgány nevyložily, z jakých zcela konkrétních okolností žalobcova případu při stanovení délky trvání správního vyhoštění vycházely.

30. Nic na tom nemůže změnit subjektivní přesvědčení žalobce, že mu za daných okolností mělo být vyměřeno správní vyhoštění v kratším trvání. Žalobce k této své úvaze nepředložil žádná další konkrétní tvrzení nad rámec toho, co již v řízení vyšlo najevo, ani neuvedl, o co svoji úvahu o domnělé kratší výměře správního vyhoštění opírá. Žalobci nelze přisvědčit ani, pokud jde o další námitky, které proti postupu správních orgánů vznáší. Je pravdou, že správní orgán I. stupně vycházel i z toho, že žalobce nezná dostatečně český jazyk, nicméně tuto skutečnost nehodnotil v neprospěch žalobce, pokud jde o délku trvání správního vyhoštění. Tuto skutečnost hodnotil ve vztahu k přiměřenosti dopadů správního vyhoštění jako celku do soukromého a rodinného života žalobce. Soud se současně nedomnívá, že by správní orgán I. stupně nějakým způsobem zneužil to, že si žalobce vyžádal v řízení tlumočnicka. Bylo toliko zkonstatováno to, co žalobce sám do protokolu uvedl, tedy že nerozumí českému jazyku ani slovem ani písmem. Žalobce přitom v řízení před správními orgány netvrdil, ani nyní v řízení před soudem netvrdí, že by český jazyk ovládal. I když se tedy správní orgány nijak blíže znalostí českého jazyka ze strany žalobce nezabývaly, tato jejich úvaha je plně v souladu s tím, co je obsaženo ve správním spisu. Žalobce ani při svém výsledku neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat na jeho hlubší integraci do české společnosti, ba spíše naopak. Žalobce uvedl, že v ČR nemá žádný majetek, žádné přátele a příbuzné, s výjimkou manželky a nezletilých dětí, u nichž však nebylo postaveno najisto, zda se vůbec v ČR aktuálně nacházejí a ani žalobce v tomto směru nic bližšího neuvádí. O úrovni znalosti českého jazyka žalobce rovněž nic bližšího neuvedl.
31. Soud nemůže dát žalobci za pravdu ani v tom, že by správní orgány žalobce nějakým způsobem znevažovaly jako otce. Žalovaná sice uvedla, že žalobce má právo i povinnost své děti vychovávat a pečovat o ně, nicméně toto konstatování byl vyřčeno v souvislosti s hodnocením celkové rodinné situace žalobce, kdy bylo úvodem konstatováno, že ani jeden z rodinných příslušníků (manželka, dvě společné děti) nemá v ČR vydáno povolení o pobytu. Soud tedy této pasáži odůvodnění napadeného rozhodnutí rozumí tak, že do soukromého ani rodinného života žalobce nemůže správní vyhoštění nepřiměřeně zasáhnout, pokud na území ČR nemá oprávnění pobývat ani jeden z rodinných příslušníků a je tedy očekávatelné, že žalobce bude svoji rodinu následovat buď do domovské země, jejíž jsou všichni členové rodiny státními příslušníky, případně do jiného státu, kde získají oprávnění k pobytu. Soud proto nevidí důvod za tímto konstatováním hledat nic jiného.
32. Lze tedy uzavřít, že správní orgány vzaly při úvahách o délce trvání správního vyhoštění v úvahu jen ty skutečnosti, které mají přímý vztah k případnému dalšímu setrvání žalobce na území ČR, nezohlednily nic, co by s nimi nesouviselo, přičemž jejich úvahy jsou strukturované a představují logické vyústění řádného hodnocení skutkových zjištění. Nebylo opomenuto nic podstatného, co v řízení vyšlo najevo a co by svědčilo ve prospěch žalobce. Výše již soud uvedl, že iniciativně nebylo povinností správních orgánů zjišťovat další skutečnosti, pokud je žalobce netvrdil, což ostatně nečiní ani v žalobě. Délka správního vyhoštění v trvání dvou let, tedy ve dvou pětinach možného rozpětí, odpovídá úvahám, které správní orgány učinily vzhledem k individuálním okolnostem případu a soudu se nejvíce nijak nepřiměřená.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

33. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla naopak plně procesně úspěšná, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení, které by se vymykaly běžné úřední činnosti, nevznikly a ostatně ji ani nepožadovala.
35. Ustanovenému opatrovníkovi soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby (převzetí věci a přípravu zastoupení), u něž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“], ve výši 3 100 Kč a paušální náhradu hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem DPH, jak soud ověřil z veřejné databáze ARES, odměna a náhrada hotových výdajů se zvyšuje o náhradu za DPH ve výši 21 %. Celková částka, přiznané odměny, která činí 4 114 Kč, bude k rukám ustanoveného opatrovníka vyplacena z účtu zdejšího soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 15. listopadu 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

